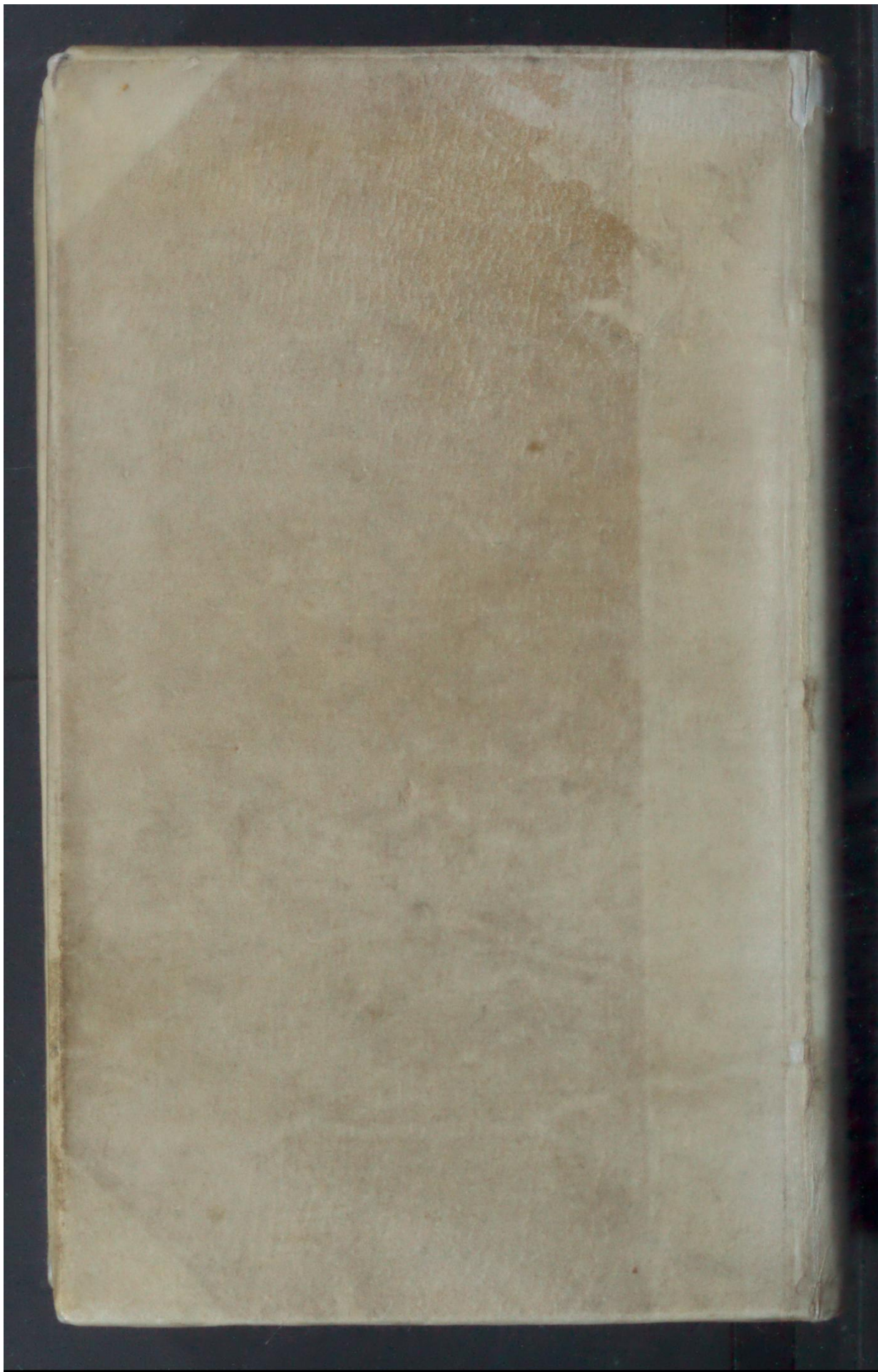

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
4 C 18 [1]

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
4 C 18 [1]

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
4 C 18 [1]

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
4 C 18 [1]

5410
2

J E R E M I A ' S K L A A G - L I E D E R E N ,

Op Dicht- en Sang- mate soo gerijmt , dat de
eigene Prophetische Text-woorden daar in ge-
houden zijn , en , met andere foorte van Lette-
ren , ordentlik daar uyt gelesen en onder-
scheiden kunnen worden :

By gelegentheit deser droevige en beklaglijke tijden
aldus gestelt en uitgebreidt

D O O R

W I L H E L M S L U I T E R ,

Herder van Jesus Gemeinte te Eibergen.

J O B Cap. XXX. vers 31.

*Hierom is mijn harpe tot eene rouwklage geworden : ende mijn orgel
tot eene stemme der weenenden.*

T' A M S T E R D A M ,

By JOHANNES BOECKHOLT, Boeckverkooper in de
Gaaper-steen, by de Beurs, 1687.

J. R. E. M. I. A. S.

... G. L. E. D. E. R. E. N.

... en ...
...
...

...

...

...

...

TO

Hoog-Edel

ST

Vrouw van
Haringho

Hoog-Edel en
Me-vrouw

At
ren U
dare
overleg

vee-er doot
opbreven. Al

landfchap en

er wa goet b

sting van

op hadde, ja

na getruen d

op Valong, d

na. Uw H

na, en my al

na, en my al

na, en my al

na, en my al

na, en my al

na, en my al

na, en my al

TOE-EIGENING

Aan de

Hoog-Edel en Wel-geborene Vrouwe, Me-vrouwe

JUSTINA van NASSAU,

Vrouw van Schagen en Schagerkogge, Barsinghorn,
Haringhuizen, Kolhorn, Burchorn, Heyloo,
Kolster en Oefdom, &c.

*Hoog-Edel en Wel-geborene Vrouwe,
Me-vrouwe,*

D At ik de vrymoedigheid neme om dese *Klaag-lie-*
ren Uw Hoog-Ed. op te dragen en toe te eigenen,
daar toe ben ik niet door mijn eigen voorgaande
overleg, maar door een onvermoedelijke toeval,
of veel-er door Godts wonderc en bysondere bestiering
aangedreven. Als ik dieselve, om my, in mijn beklaglijke
ballingschap en afzijn van mijn lieve Gemeinte, evenwel
met wat goets besig te houden, en mijn kostelijken tijt tot
sichtinge van velen te besteden, nu even op 't papier ge-
bragt hadde, in beraadt en bedenken of ikse haast door den
druk gemeen sou maken, wierd ik juist van *Alkmaar* na het
Dorp *Valkoog*, by uw *Schagen* gelegen, gefonden om te pre-
diken. Uw Hoog-Ed. die my noit met oogen gesien en
hadde, en my alsoo weynig kende als ik haar selve, uit den
mont van mijn waarde Medebroeder, *D. Cornelius van Aken*,
Predicant te Harderwijk, (die even doemaals, mede als
balling, sijn oude Gemeinte te Schagen eens weer quam
besoeken) verstaande, dat ik, soo na-by, te Valkoog was,
liet my vaardiglik door hem selven, die my ook niet anders
dan door mijn eenvoudige Rijn-werkjes kende, en daar-
om soo hertelik beminde, met seer groote beleeftheit ter
maaltijt noodigen, als beide even begerig om kennis met
my te maken.

Ik was niet so haast van Uw Hoog-Ed. op 't vriendelikst
verwellekomt, of hoorde dadelik van haar een seer gepaste
Klaagreden over den droevigen staat van het Lant, en inson-
derheit

derheit van Godts Kerke, een Klaag-reden, uit haar nederige herte en mont vloeijende, als de tranen uit haar oogen, welke door geloof en vertrouwen na den hemel waren opgeheven, met sulck een beweging, in woorden en gebeerden uitgedrukt, dat ik daar door als verrukt en opgetogen was.

Als wy, nevens mijn Heer en Mevrouw en andere waerde gasten, op de groote zale aansaten quam'er juist een van zijn Hoog-Ed. Dienaars, als een van Jobs boden met droeviger brieven en tijdingen van Sions groote breuke; waar door Uw Hoog-Ed. de moedt so vol wierd, dat sy, van tafel opstaande, ter zijden in haar kamer vertrok, en aldaar, door haar waarde kindren, juist de Klaagliederen Jeremie, in welke onse tegenwoordige droevige toefant levendig beschreven wort, uit den Bibel soo beweeglijk liet voorlesen, dat ik doe ten eersten by my selve dacht; Wien souden *Jeremias Klaag-Lieder*en beter toegeëigent konnen worden dan haar Hoog-Ed. die der soo veel werks af maakt, en om den gemeenen schade, als certijts Pinchas huisvrouw, of als een tweede Esther, op 't allermeest bekommert is! Ja my docht, dat Godt, die dik wils meer met ons voor heeft, dan wy selve weten, my daarom op 't Huis te Schagen, dat ik te voren noit hadde hooren noemen, geschikt hadde.

Ik laat noch staan so veel liefde, gunst en vriendelijk onthaal, my in die korte tijt, buiten alle mijn gedachten of verwachten, van Uw Hoog-Ed. bewesen, door welke alleen ik my andersins genoeg verplicht sou achten, om haar aldus metten eersten mijn dankbaar toegenegen gemoet, en hoogachtingh van hare exemplare godtvruchtigheidt te openbaren.

Uw Hoog-Ed. gelieve nu niet te sien op de kleinheit of geringheit van dit Boekje, maar op de grootheit en 't gewichte van de heerlijke en nu soo begeerlijke en tijdige stoffe daar in begrepen, als met de welke ik Uw Hoog-Ed. selve so op en ingenomen gesien en gehoort hebbe. Is men belust om, in dese beklaglijke tijden, de *Klaag-Lieder*en Jeremie dik wils te lesen, men kan se in dit klein formaatje overal gemakkelijk mede dragen, dewijl ik se soo gestelt hebbe, dat de eigen text-woorden daar in gehouden zijn

het

het bygevoegde niet alleen dienende om den Rijm en Dicht-mate te vinden, maar ook tot verklaringe en uitbreidinge van den fin des Propheten.

Dewijlfe ook eertijts, in beklaglijke tijden, van Godts volk als *Liederen* gefongen zijn, 't welk de naam van *Klaag-Liederen* mede brengt, en van sommige uit 2 *Chron.* 35. 25. aangewefen wort, hebb' ik over ieder Hooft-deel een byfondere Sangwijfe met noten gefelt, hoewel 't ook alles op een en die felve wijfe kan gefongen worden. Door fulk een middel fal men 't geheele Boekje der Klaagliederen te eer van buiten leeren en onthouden, om die Goddelijke ftoffe, geduerende defe beklaglijke tijden, immer in 't hert en in den mont te hebben. Dit was de reden, dat God felve fijn waarfchouwinge en overtuiginge aan fijn volk, door Mofes, in een Liedt befchreven wou hebben, op dat fy 't felve, door het dik wils herfingen, van woort tot woort mochten leren, en nimmer weer vergeten. *Deut.* 31. 19. 22.

En fekerli, foo het lange een loflijk gebruik onder ons geweest is, *Dauids Pſalmen* in Neerlandſch rijm te fingen, dunkt my, dat het al foo nut en noodig fou zijn, met *Jeremias Klaag-Liederen*, als van geen minder autoriteit en kracht, ook het felve te doen, byfonderlik in defe klaagtijden, op welke fy alfoo feer, ja meer, als eenige *Dauids Pſalmen* gepaft zijn. Doch, die tot het fingen der felve geen luft noch bequaamheit heeft, kanfe na de gemeenſaamfte Dichtmate, of in profe, fonder rijm, hier uit lefen, na fijn welgevallen.

Immers ik weet, dat Uw Hoog-Ed. die foo wel door haar Godvruchtigheid, als door haar hooge ſtaat, aanfienlijk is, en byfonderlijk *Jeremias Klaagliederen* foo merkeli beminde, de vrucht van dit Boekje tot velen fal doen komen, op dat ik my alfoo moge verblijden, en Godt danken, die my door fijn genade verweerdigt iet voort te kunnen brengen, waar door fijn bedrukte Erfdeel in defe treurdagen het herte fomwijlen voor hem uitftorten, of uitten treuren fingen of lefen kan.

Neem het dan aan, Me-vrouw, met fulk een oogmerk en genegenheit, als met welk het Uw Hoog-Ed. wort opgedragen en toegeëigent van

Amſterdam den
29 Julii, 1972.

Uw Hoog-Ed.
Onderdanig en ootmoedig Dienaar.
W. SLUITER.

A 3

Tot

Tot den
LESER en AUTHEUR
deser
KLAAG-LIEDEREN.

EEn reden op sijn pas, na Salomons verhalen,
Is als goud' Appelen in welgebeelde schalen
Van silver, tafels-pronk voor een weetgierigh gast,
Wiens hart naar waarheits leer en wijse woorden vast,
Kom, hongerige ziel, tot Sluiters Rijmbancketten,
Die hy ter rechter tijt gaat op deez' tafel setten.
Nu hoort men over al een klaachgelijke stem,
Nu rijmt hy 't ongeval van 't oud' Ierusalem.
Hy mijdt de pronk en praal van opgesmukte woorden,
En and're stoff' en taal die hier toe niet en hoorden:
Sijn Rijm behoudt de proef' die Ieremias schreef,
Mits hem de Heil'ge Geest tot 't een en 't ander dreef.
O keurelijks man, hoe smaak'lijk zijn uw' Dichten!
Die in eenvoudighheit op 't aldermeeste stichten:
Wat dat ik lees of singh in Willem Sluiters Rijm,
'k Vind' Goddelijke stof en konstigh zielen-lijm,
Waar door de geest ontfonkt en 't hart aan Godt gebecht wort
In spoet of tegenspoet, in alles wat geseght wort.
Leeflang, mijn waarde Vrient, singh altoos op dees' toon,
Soo krijgt gy loff op d'aard; hier na noch beter loon.

ARNOLDUS BORNIVS,

Herder van Christi Gemeente te Alkmaar.

Aan

Aan den
A U T H E U R.

WAs 't immermeer de tijt van klagen,
Mijn waarde *Sluiter*, 't is nu tijt,
Nu Gods rechtvaardig welbehagen
Het Vaderlant in stukken splijt.
Met reden wekt gy dan de *Klachten*
Van *Jeremias* weder op,
En steltse door uw *Rijmgedachten*,
Gelijke waardig zijn, in top.
Gy geeftz' in 't licht, op datse lichten
En stichten souden, dat's uw wit
In all' uw' andere gedichten
Geweeft, en 't is het ook in dit.
O soete Dichter, die noch singen
Kunt in een droeve ballingschap,
God geef sijn zegen op uw dingen,
En u den ouden eeren-trap.
Hy gunn' u in het huis des Heeren
Weer onverhindert hier of daar
Gelijk een Herder te verkeerem
In 't midden der Hervormde schaar.
Schep moet, God sal u niet verlaten,
Hy kentse die de sijne zijn,
En geeftz', in spijt van die haar haten,
Een eeuw'ge vreught voor weinigh pijn.

De selve tot den L E Z E R.

L Eser, wilt gy in het midden Uwer droefheit leeren bidden, Bidden dat het God behaaght, Hooft hoe <i>Jeremias</i> klaaght In sijn Lied'ren, die ons <i>Sluiter</i> , Als een geestelijke <i>Fluiter</i> , Hier soo soet te lesen geeft Of te singen. Al wat leeft	Moet nu Godts gericht eeren, Van de Zonden zich bekeeren, En verwachten, wat die hant, Die ons slaat, aan 't Vaderlant Noch believe sal te werken. Alles kunt gy 't hier bemerken, Leest of singt dan, na u lust, Ende stelt u voorts gerust.
--	--

ANDREAS POSTHUMIUS.

Dienaar Jesu Christi in sijn Gemeinte te Alkmaar.

A 4

Aan

Aan den ſelven.

HEER SLUITER, vrome Vrindt, uw' *Jeremias-klacht*.
Soo konſtenrijk gerijmt, hoeft niet in druk gebracht:
s'Is op, en uit de Pers van herts-rouw uitgegeven,
En door uw' droeve pen in heil'gen druk beſchreven.

ALIDA BRUNO.

Aande

NEDERLANDERS.

O Nederlanders, die door treuren
't Hert ſchijnt te berſten en te ſcheuren,
En die door droefheit niet en kondt
De woorden brengen uit uw mont:
Kom laat u SLUITER die ontſluyten;
Zo zult gy heil'ge treur-zang uytten
En klagen met zo droeven ſtem
En over 't ſchoon Jeruſalem
Dien grooten Man Godts konde weenen:
Want uwen toefant, noot, en ſteenen
Gelijkt byna tot op een hair,
Als of 't Jeruſlems droefheit waar.
Ja wiert daar een Propheet gevonden,
Die hare plagen, ſchand', en zonden,
Haar dertelheit, en overdaat,
Kon treurig zingen op de maat;
Gy hebt ook zo een dreunend Dichter,
Een Zielen-hoeder, levens-ftichter,
Die u met hert, en pen, en mont,
In prooz' en Rijm Godts wil verkondt.
Volgt gy ſijn Leer en vaſt gelové,
Gy erft 't Jeruſalem hier boven.

H. SWEERTS.

I

J E R E M I A ' S K L A A G - L I E D E R E N .

Merkt, datse alle op eene (en wel de gemeensaamste)
Dicht-mate gestelt zijn, en daarom ook op eene
wijse bequamelik kunnen gesongen worden, en,
nevens de Melodien, hier op Noten gestelt,

Op de wijse; *De werelt, als ik sterf, sal weinig van my weten.*
Of; *Ik voel mijn doffe Ziel met yver heel ontsteken.*

Het Eerste Hooft-deel.

Oe sitt die macht'ge Stadt

foo eenzaam en verlaten /

Die so vol volcx was, dat het kriede langs haar straten!

Sy is, terwijl-se suft in eenzaamheit en rouw /

Geworden als een weeuw en hulpeloose vrouw.

2.

Die onder d'Heidenen seer groot was van beginne /
En onder d'edelfste Landtschappen een Vorstinne,
Die cijns en schatting haar opbragten alle jaar /
Is cijnsbaar en verstaast geworden onder haar.

A 5

3. Sy

3.

Sy weent des nachts steeds, en haar tranen loopen over
Haar kinnebakken heen / om datse sit soo pover.
Sy heett selfs onder all' haar Minnaars, die wel-eer
Haar brijden om haar goet / nu geenen trooster meer.

4.

All hare Vrienden, daars' in bzeë mee hadd' gewandelt,
Die hebben met haar heel trouwlooselik gehandelt,
Sy zijn, verbezekend' al de vastheit van 't verbont /
Haar t' saam tot vyanden geworden in den gront.

5.

Ach! Juda is, geen hulp noch uitkomst siend' op 't ende/
Selfs in gevankenis gegaan om al d'ellende,
En om de veelheit der gedwongen dienstbaarheid,
Dermoeit en afgeslooft dooz al den arrebeit.

6.

Sy woont, helaas / sy is gedwongen om te woonen
Arm onder d'Heidenen, die haren Godtsdienst hoonen;
Sy vindt geen rust: all' haar vervolgers, sneeg van geest/
Die achterhalense nu tusschen d'engten meest.

7.

De wegen Sions, om dat niemand komt verschijnen
Op 't hoog en heilig Feest, die treuren en verdwijnen /
All hare poorten zijn heel woest, daar 's geen gericht /
Haar Priesters suchten, mits den Godtsdienst is ge-
slicht.

8.

Haar broolikhupplende Jonkvrouwen zijn van herten
Bedroeft, en sy is selts in bitterheyt en smerten.
Haar weerpartyders zijn ten hooft geworden, laas!
Haar vyanden zijn wel gerust en blijven baas.

9.

Om dat de Heer haar om de veelheit harer sonden
En overtredingen bedroeft heeft en geschonden:
Haar kinderkens gaan in de snid' gevang'nis heen,
Voor 't aengesigt des weer-partyders met geweën.

10. Van

10.

Van Sions dochter is al haar cieraat geweken :
Haar Vorsten zijn gelijk de herten wech gestreken /
Die geene weide meer en vinden , waar se treên /
En krachtloos gaan sy voor 's vervolgers aanfigt heen.

11.

Jerusalem is in de dagen harer swarer
Ellend' , en kermingen , indaghtig aller harer
Gewenschter dingen , die sy in haar fleur / te prat/
Van ouden dagen af heeft soo vol op gehadt :

12.

Dewijl haar volk valt door de handt des weer-partyders,
En sy geen helper meer heeft tegen haar bestrijders :
De weer-partyders sien haar aan soo gansch ontciert /
Sy spotten met all haar rustdagen die se biert.

13.

Jerusalem , soo hoog van Godt verhoogt / heeft swaarlik
Gefondigt , daarom is sy heden openbaarlik
Geworden als een af-gesonderd' , als een vrouw ,
Die sien moet / dat' haar / als onrein / van elk onthou.

14.

All' diese eerden , ja verhieven tot de wolken /
Doe sy den Heere breesd' / en ober andze volken
Gebiedt hadd' / achten' heel onweert , dewijl sy nu
Haar naaktheit hebben aan-gesien , van haar te schultw.

15.

Sy sucht ook , om haar sneed' onreinheit in den lande /
En sy is achterwaarts gekeert met schaamt en schande.
In hare zoomen is noch haar onreinigheit ,
S' heeft aan haar uiterst niet gedacht met wijs beleit.

16.

Daarom is sy om leeg gedaalt soo wonderbaarlik , (lisk!)
Sy heeft geen trooster : (ach! wat valt het haar bestwaar-
Siet mijn ellend' aan , Heer , en helpt my uit den noot/
Want siet de vyant maakt sich tegen my seer groot.

17. De

17.

De weerpartyder heeft sijn handt aan all haar schoone
Gewenschte dingen, die men in uw huis / ten toone /
Sag blinken met cieraet en glans van heiligheit /
Soo beilig / doch geheel onheilig / uitgebreidt.

18.

Ja immers heeft sy aan-gesien, dat d'Heid'nen gingen
In haar schoon Heiligdom, vol kostelijke dingen /
Daar van gy hadt geboën, dat sy in uw gemeent
Niet komen souden. Maar sy deen 't/helaas sy deen 't.

19.

Wu suchten al haar volk, broot soekend' om te leven ;
Voor spijshe hebbens' haar gewenschte goet gegeven,
Om soo de ziele te verquikken, soo men sien :
Siet, Heer, en schouwt, dat ik onweert geworden ben.

20.

En gaat het u liën dan niet aan wat ik moet lijden /
Gy alle die, soo fier en moedig / hier ter zijden /
Gaat over wegh? Hoert u dan mijn ellend'ge staat
Soo weinig / dat gy daar geen acht meer op en slaat?

21.

Si / schouwt het aan, en siet eens / of'er eene smerte
Als mijne smerte zy, die my, tot in mijn herte /
Is aangedaan, daar meê de Heere my heeft bedroeft,
Ten daag' der hittigheit sijns toorns, die my beproeft.

22.

Hy heeft van de hoogt' een vyer in mijn gebeent gefonden,
Daar over hy met kracht geheerscht heeft, om mijn sonden:
Dooz mijnen voeten heeft hy uitgebreidt een net,
Hy heeft my achterwaarts doen keeren ; 'k ben beset.

23.

Hy heeft my woest en siek gemaakt den ganschen dag dooz /
Ik breng all' uren meest met naar en swaar gekilag dooz.
't Jok mijner overtreên is door sijn hant nu vast /
Gelyk met rouwen / aan-gebonden tot mijn last.

24. **Ⓞ!**

Jeremia's Klaag-Liederen.

5

24.

○! dat mijn sonden my soo swaar niet drukken mogten!
Sy zijn te samen, als in bondelen / gevlochten.
Sy zijn op mijne hals geklommen al t'ontsacht.
Hy heeft geheelik doen vervallen mijne kracht.

25.

Wat valt het moeilijk by sijn vyanden te leven?
De Heere heeft my in haar handen nu gegeven,
Maar door ick t'elkens val in onmagt / heel verstaot /
Ik kan niet opstaen. Ach! hoe is my 't hert benaot!

26.

De Heer heeft al mijn sterkt, het puik der bzaafste helden /
Die sich eenpariglik tot mijn bescherming stelden /
En in het midden van my woonden soo vol moet /
Niet aangesien / maar gansch vertreden onder voet.

27.

Hy heeft een machtige by een-komst uitgeroepen,
Die wezblig ober my vergaderen met troepen /
Om mijne jonglingen de bloem en roem mijns volks /
Gansch te verbreken door 't geweld des moordschen
volks.

28.

Siet / hoe de druiven in de pers verbroken worden!
De Heere, die sijn magt en wraak sweert aan quam gorden /
Heeft soo de wijn-pers selfs der Jonkvrouw teer en net /
Der Dochter Juda, fel getreên, en haar verplet.

29.

Om deser dingen will soo ween ick, ja mijn ooge,
Mijn ooge vliet sterck af van water, 't wordt niet drooge /
Om dat de trooster, die mijn ziel verquikken sou,
Soo verre van my is in al mijn druk en rouw.

30.

Mijn kindren zijn verwoest (ick ben daar mee verlegen)
Om dat de vyant heeft de overhant gekregen.
Ach! Sion breidt, met smert en vuchteloos gebaar /
Haar handen uit, daar is geen trooster meer voor haar.

31. Van

Van Jacob heeft de Heer geboôn, en wil het houden /
 Dat, die rontom hem zijn, sijn weerpary zijn souden.
 Jerusaleem, dooz al haar vuil onrein bedzijs /
 Is onder hen gelijk een afgesondert wijf.

32.

Rechtveerdig is de Heer, want ik ben sijnen monde
 Weerspanning lang geweest, verhardt in grobe sonde.
 Et / hoort doch heden all gy volkeren, en siet
 Mijn smert, hoe vreeslik Godt sijn oordeel op my giet.

33.

Selvs mijn Jonkvrouwen en mijn Jonglingen, die ik misse /
 Tot scha van d'aanstaand' eeuw / zijn in gevankenis
 Gegaan. Ik riep om hulp tot mijn liefhebers, maer
 Sy hebben my (eplaat!) bedrogen allegaar.

34.

Ja mijne Priesters en mijn Oudtste, meest verheben /
 Die hebben in de Stadt den geest alree gegeven,
 Wanneer sy spijs voor sich sochten, dat' haar ziel
 Verquicken mogten, die geheel in onmagt viel.

35.

Aanfiet my / Heer, want my is bang dooz al mijn leden:
 Mijn ingewandt is heel beroert, mijn hert heeft heden
 In 't binnenste van my sich omgekeert, en vrees /
 Want seer weerspanning ben ik tegen u geweest.

36.

Van buiten heeft my 't sweert berooft van mijne kindren,
 Van binnen is het als de doot, om 't al te mindzen.
 Sy hooren dat ik sucht, maar, wat ik immer wacht /
 Ik hebb' geen trooster, die mijn lijden eens versacht.

37.

All mijne vyanden die hooren van rontomme
 Mijn quaat en qualen / daar ik dooz verdriet van bromme /
 En sy zijn vroolik, Heer / dat gy het hebt gedaan,
 Niet denckend / hoe het haast eens anders weer sal gaan.

38. Als

Jeremia's Klaag-Lieder.

7

38.

Als gy den dag van haar verstooringen ten leffen
Sult hebben voortgebracht, dien gy, uw volk ten besten /
Hebt uitgeroepen, die daerom niet toeben hen /
Soo sullen sy eens zijn gelijk ik heden ben.

39.

Laat al haar quaat, waar mee sy u / Heer / en de vromen /
Verongelijken / voor uw aangesigte komen,
En laatsse doch alsoo niet straffeloos henen gaan /
Maar doet hen als gy my rechtveerdig hebt gedaan ;

40.

Ja als gy my nu hebt gedaan / van wegen alle
Mijn overtredingen, waar door ik kom ten valle :
Want mijne suchtingen zijn veel, en nemen toe /
En mijn verzwakte hert is alsins mat en moe.

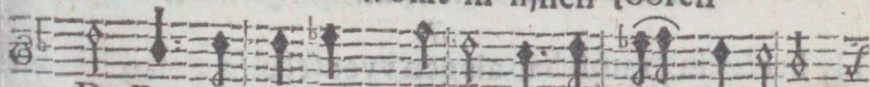
Het Tweede Hooft-deel.

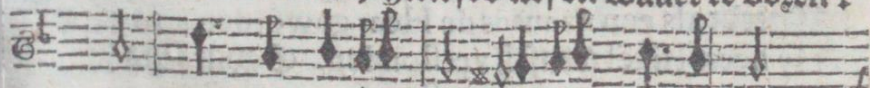
Oe heeft de Hee-re nu be-

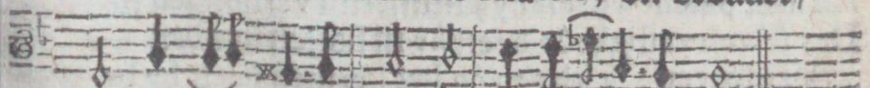
wolkt in sijnen tooren

De Dochter Zions, hem soo liefen waart te bozen ?

Hy heeft de heerlijkheit Isra-ëls, on-bedaart /

Als van den Hemel neêr-geworpen op de aard.

2. En

2.

En hy en heeft niet aan de voetbank sijner voeten
Eens in den dag sijns toorns gedacht, om ons t'ontmoete
 All Jacobs wooningen, **sijn** erfdeel / heeft de Heer
 Verslonden, end en heeft se niet verschoont. **Wat** meer

3.

In **sijn** verbolgentheit heeft hy de vastigheden
 Der Dochter Juda af-gebroken, hy heeft heden
 Gemaakt dat sy de aard al raken: 't Koninkrijk
 Heeft hy ontheiligt, en **sijn** Vorsten te gelijk.

4.

Hy, in ontsteking des toorns, heeft al 't **vertrouwen**
 Den heelen hoorn en macht Israëls afgehouden,
Ja doe den vyant quam, heeft hy **sijn** rechterhant
 Doozt van ons achterwaarts getrokken t'onser schand

5.

En tegen Jacob is hy t'**een**emaal ontsteken,
 Gelijk een vlamvend vyer, dat **krachtig** door komt bzeke
En haast rontom verteert. Hy heeft ook van om-hoog
 Gelijk een vyant / **stijf** gespannen sijnen boog.

6.

Hy, die **voorz** desen was on^s helper en bevrjyder /
 Heeft met **sijn** rechterhant sich als een weerpardijder
 Gestelt, **hy** haast sich / dat hy al 't begeerlijk goet
 Der oogen doode met een **vyant**lijk gemoet.

7.

Hy heeft **sijn** gramschap als een vyer fel uitgegoten
 In Sions Dochters tent', als wild **hy** haar verstiten.
Wreedt als een vyant is de Heer geworden, ja
 Hy heeft **Israël** gansch verslonden. **O** wat scha!

8.

All haar paleisen heeft hy **jammerlik** verslonden,
 Des selven vastigheên heeft hy in korten stonden
 Verdorven: 't klagen en het kermen heeft hy by
 De Dochter Juda seer vermeerct. **Al** my! ai my!

9. E

9.

En hy heeft met geweld gansch afgerukt zijn hutte,
Als eenen hof, daar hy wel-eer haar onderstutte /
Hy heeft zijn heerlijke vergaderplaats gansch
Verdorven, datse leit berooft van al haar glans.

10.

In Sion heeft de Heer, aldus op ons verbeteren /
De heilge hoogtijt en den Sabbath doen vergeten,
Hy heeft den Konink en den Priester smadelik
In grimmigheid sijns toorns verworpen met veel schrik.

11.

De Heere heeft zijn altaar verstiten soo geheelik /
Hy heeft zijn Heiligdom te niet gedaan soo leelik.
De mueren harer pronk-paleisen heeft hy in
Des vyants wreede hant gegeven, na zijn sin.

12.

Sy hebben, met triomf / uit weeld' / in 't Huis des Heeren
Een stein verheven, als booz desen t' sijner eeren
Sijn eigen volk aldaar met vzeugde-sangen plag
Op eenes heiligen gesetten hoogtijts dag.

13.

De Heere heeft gedacht en t'eenemaal besloten
Gansch te verderven en ten grondt toe neer te stooten
Der Dochter Siops muur, hy heeft het richtsnoer al
Getogen, hoe 't met al de handel toegaan sal.

14.

Ja hy en heeft zijn handt daar van / tot dese stonde /
Noch niet weer afgewendt, dat hysc niet verslonde:
En treurig heeft hy t'saam den voormuer en den muer
Gemaakt, sy zijn verfwakt, dewijl 't hen balt te suer.

15.

Haar poorten zijn in d'aard gesonken en gedoken /
Hy heeft haar grendelen verdorven en gebroken:
Eilaas! haar Konink en haar Vorsten, dies' ontstien /
Zijn onder d'Heidnen, die ober haar gebten.

B

16. Daar

16.

Daar is nu geene wet noch Godtsdienst meer in ozden /
 En haar Propheten (ach! wat wil 't op 't lest noch woorden /
 En vinden ook, gelijk in vzedens tijt wel-eer /
 Geen openbaring noch gesichte van den Heer.

17.

Selfs d' Oudste en statigste der treurge Dochter Sions
 Die sitten neer op d'aard, sy swiigen stille by ons /
 Sy werpen stof en asch / van vzoefheit / op haar hoofd
 Sy hebben sakken aan-gegorde, van moet berooft.

18.

De jonge dochters van Jerusaleem, met wangen
 Dol schaamte / laten nu haar hoofd ter aarde hangen.
 Door vele tranen zijn mijn oogen schier verteert.
 Mijn ingewandt wordt gansch beroert en omgekeert.

19.

Mijn lever is ter aard' als uitgeschudt, van wegen
 De breuk der dochter mijns goe'n volks, nu soo berlegen
 Om dat het kind'ken en de suig'link, afgematt /
 In onmagt sinken op de straten van de stad;

20.

Wanneer sy seggen tot haar moeders, dus verlaten /
 Waar's koorn en wijn? wanneer sy sinken, op de straten
 Der Stadt, in onmacht, als verlagene, dooz noot:
 Als sich haar ziel uitschudt in harer moedren schoot.

21.

Wat dooz getuigen sal 'k u brengen, die 't aan-hijken?
 Jerus'lems Dochter, wat sal ik by u gelijken?
 Wat sal ik doch by u gelijken, dat 'k u troost',
 Gy jonkvrouw, dochter en verweende Sions kroost

22.

Want uwe breuk is groot, gelijk de zee, bebonden:
 Wie kan u heelen, of genesen uwte wonden?
 Uw ydelheit en on-gerijmtheit hebben uw'
 Propheten wel gesien, maar maakten u niet schuto?

23. E

Jeremia's Klaag-Lieder.

11

23.

En sy en hebben uw afsgrifelyke sonde
En ongerechtigheit u niet met haren monde
Geopenbaart, om uw gevangenis, dooz boet
En 's lebens betring / af te wenden u te goedt.

24.

Maar s'hebben u gesien omutte en ydle lasten,
En uit haar bezin geleert veel dingen die niet pasten /
En uw uitflootingen uit uw gezegent lant /
Dermits gy na haar hebt gehoozt met onberstant.

25.

All die nu over wegh gaan, klappen met de handen,
Tot spotting / over u, sy fluiten, t'uwver schanden /
En schudden t'saam haar hooft trots over d'ydeltuif
Jerus'lems Dochter: Elk roept / seggende recht uit;

26.

Is dit die Stadt, daar van men sey, met soo veel deugde /
Datse als volkomen was van schoonheit, eene vreugde
Der gansch'er aard? Ach! all'uw vyanden sien nu
Uw schaamt' / en sperren preutsch haar mont op over u.

27.

Sy fluiten spijtig en sy knerssen met de tanden,
Sy seggen luidskeels / dat het klinkt in alle landen /
Wy hebbense nu soo verslonden, dat voortaan
Al haar gedachtenis van d'aarde sal vergaan.

28.

Sy schetteren / met trotse en opgeheben nebben /
Dir immers is de dagh, dien, wy soo lang al hebben
Verwacht, wy hebben hem gevonden metter tijt /
Wy hebben hem gesien, en zijn daarom verblijdt.

29.

De Heer heeft nu gedaan al wat hy lang gedacht hadd',
Hy heeft sijn woort vervult, dat hy met sulck een kracht
Van ouden dagen af / bevolen, ja hy heeft (hadd',
Al afgebroken en gansch niet gespaart. Op sneest.

B 2

30. En

30.

En hy heeft over u den vyant uittermaten
 Verblijdt, hy heeft verhoogt, op openbare straten /
 Uw weerpartijders hoorn. Haar hert, doe gy soo seer
 Geplaagt wierd / was vol woeld' / en schreeuwde tot
 den Heer.

31.

Wordt / ô gy harde muer der dochter Sions, weeke /
 Laat tranen dag en nacht afvlieten, als een beke :
 En geeft u selfs geen rust, uw oogen-appel hou'
 Niet op van tranen om uw obergroote rouw.

32.

Gy brome / maakt u op, maakt's nachts geschrey, me
 In den beginne der nachtwaken, stort uw herte,
 Met al de swarigheid / die gy daar in besluit /
 Als bloepend water, voor des Heeren aansigt uit.

33.

Heft uwe banden tot hem op, met smeekgebeden /
 Voor uwer kinderzens ellend'ge ziel, die heden
 Van honger (laas!) voor aan op alle straten, zijn
 In flauwt' en onmagt neer gevallen met veel pijn.

34.

Siet, Heer, aanschout doch eens / als moede van uw brull
 Aan wien gy hebt alsoo gedaan : aan d'ulve. Sullen
 De wijven dan haar vrucht weêr eten, dus geplaagt?
 De liebe kinderzens, die m' op de handen draagt?

35.

Of sullen selve dan Godts knechten / de Prophete
 En t'saam de Priester, die voor 't volk staan in de rete /
 Soo worden aangetast en schrikhelijk gedoodt
 In 's Heeren heiligdom, daar hy sijn dienst geboodt?

36.

De jonge en d'oude t'saam die liggen neer op d'aarde
 En op de straten : mijn jonkvrouwen, teer van aarde /
 En mijne jongelingen (wie isser / die 't niet deert ?)
 Zijn woedelik omgebragt / gevallen door het sweert.

37. G

37.

Gy hebtse, o schriklijk Godt/ te samen / als ontweerd'gen/
Dus in den heeten dag uws grimm'gen / doch recht-
beerd'gen

En heil'gen toorns, gedoodt, gy hebtse fel geslacht,
En niet verschoont om het dat haar in aansien bzagt.

38.

Gy hebt van rontom mijn verschrikkingen geroepen,
Die my / op uwo bebel / haast naderden met troepen /
Als waar 't geweest tot eens gesetten hoogtijts dag,
Daar 't volk met menigten na toe te bloeyen plag.

39.

Endaar en is (helaas!) nu niemant aan den dage
Des toorns des Heeren gansch ontkomen van de plage/
Of overbleven, die sijn deel niet mede kreeg /
Al warens alle juist tot sterben noch niet veeg.

40.

Die 'k, om haar deugden / op de handen selfs gedragen
En opgetogen hebb' in soo veel goede dagen /
Ja met sorgbuldigheid gekoestert hebb' soo sacht /
Die heeft mijn vyant nu mooztdadig omgebracht.

Het Derde Hooft-deel.

K ben de man, die eerst ge-
 sien heeft veel elende
 Door sijn verbolgentheits quaê roed', als
 Godt sic, wendde.
 Hy heeft my deerlijk in de duisternis, en niet
 In 't licht, geleidet en gevoert, tot mijn verdriet.

2.
 Sou Godt in gunst noch met my zija! Hy heeft sig immer
 Recht tegens my gewend, en dreigt my met wat slimmer
 Hy heeft sijn sterke hant, die my te helpen plag /
 Verandert tot mijn straf en plaag den ganschen dag.

3.
 Een ieder merkt / hoe 'k in veel hertseer ben gedompelt :
 Want siet / hy heeft mijn vleesch en mijne huid verschrom-
 pelt

En out gemaakt, hy heeft mijn beenderen, en al
 Mijn kracht gebroken, doorz mijn droebig ongebal.

4. H.

4.

Hy heeft soo tegens my, met rampspoets bollewerken /
Gebouwt, dat ik noch geen ontkoming kan bemerken.
En hy heeft my rontom met al te bittere gal
En groote moeit' omringt, met quaden sonder tal.

5.

In duistre plaatsen heeft hy my geset te bange /
Gelijk de gene die al door zijn over lange.
Hy heeft my toegemuert met dikke en dichte schik /
Dat ik 'er niet en kan weer uitgaan, hoe ik 't schik'.

6.

Hy heeft, om my met meer ellenden te vermoeyen /
Helaas! van tijt tot tijdt verfwaart mijn kopre boeijen.
Ook selfs wanneer ik roep en schreeu, van wachtē moe /
Sluit hy voor mijn gebedt, afkeerig / d'ooren toe.

7.

Hy heeft mijn wegen, die bequaam tot uitkomst schenen /
Gansch toegemuert gelijk met uitgehouwen stenen,
Hy heeft mijn padē daar ik 't eens dooz dacht t'ontgaan /
Verkeert, en al mijn raat geheel te niet gedaan.

8.

Hy is my als een woedd en loerend Beer, wiens schonken
Ten roof staan/als een Leeuw, die sich in moozspelonken
En in verbaarlijke verborg'ne plaatsen tent.
Hy heeft mijn wegen, die ik booz hadd' / afgewendt.

9.

En siet hy heeft alree in stukken my gebroken;
Hy heet my woest gemaakt, en sich aan my gewozoken.
Hy heeft sijn boog op my gespannen met geweld /
En hy heeft my den pijl' als heel ten doel gestelt.

10.

Hy heeft sijn pijlen vast doen ingaan in mijn nieren.
'k Ben al mijn volk, dat my in boozspoet plag te bieren /
Du tot belacchinge geworden, soo men siet /
Den ganschen dag by-na haar snaarenspele en liedt.

B 4

11. Ver-

11.

Verzadigt heett hy my met enkel bitterheden
 Van kruis en tegenspoet / waar van ik ben bestreden /
 Met alssem heeft hy my soo dronken nu gemaakt,
 Dat ik daar door als van mijn sinnen ben geraakt.

12.

Wat brengt Godts sware straf / die op ons is / al noot me
 Hy heeft mijn tanden met zant-steenkens, daar mijn brot
 Verbalt was / als ik 't aat / verbrijfelt en ontrukat / (nu
 Hy heeft my laag en als in d' affche neergedrukt.

13.

En gy hebt mijne ziel soo verre van den vrede
 Verstoten, o mijn Godt / ik hebb' het goede alrede
 Soo gansch vergeten, dat ik niet meer seggen mag /
 Wat brengt en welstant is : my heugt geen goede dag

14.

Doe seid' ik, Mijne sterkt', om dees' ellende langer
 Te dragen / is vergaan, ik word' hoe langs hoe banger /
 En mijne hoop om hulp te krijgen van den Heer,
 Gelyk ik hadd' verwacht / leit nu geheel daar neer.

15.

Gedenkt aan mijn elend', Heer / daar ik in verballe /
 End aan mijn ballinkschap, aan d' alssem ende galle.
 Mijn ziel gedenkt'er wel te deeg aan, wat ik ly
 Om mijne sonden / en sy bukt haar neer in my.

16.

Maar dit sal ik, om niet geheelik in mijn smerten
 En rampen te vergaan / my ernstelik ter herten
 Gaan nemen, dat de Heer soo goet is boven maat /
 Ja daarom sal ik noch sterk hopen, hoe 't ook haat.

17.

'k Sal hopen / want het zijn de goedertierentheden
 Des Heeren onses Godts / dat wy, soo swaar bestreden
 Noch niet vernielt en zijn, dat sijn barmhertigheên
 Geen eind' en hebben, die hy toont aan groot en kleen

18. A

18.

Ja alle morgen zijn sy nieu, uw liefd' en trouwe
Is groot, o Godt / soo dat uw woort u noit berouwe.
De Heer is selfs mijn deel, seit mijne ziel in 't stil /
Daarom sal ik op hem vast hopen, 't ga soo 't wil.

19.

De Heer is goed en trouw dien die hem steeds verwachten,
Der ziele, die hem soekt. Hy false noit verachten.
't Is goet en prijslyk dat men hoop' en stille zy
Op 't heil des Heeren, 't welk in droefheit is na-hy.

20.

't Is voor een man soo goet, dat hy, na Godts behagen
Het jok draegt in sijn jeugt, om 't wel te leeren dragen.
Hy sit'al eenzaam, met den Heer / en swijge stil,
Om dat hy 't selfs hem op-geleit heeft na sijn wil.

21.

Hy steek sijn mont in 't stof, steeds seggend', in betrachtig
Dan Godts gena / Misschien soo isser noch verwachting.
Hy geve sijne wang voortaan dien die hem slaat,
Hy worde sat en mat van allerhande smaat.

22.

Want Godt de Heer sal niet in ceuwigheit verstooten,
Maar, als hy heeft bedroeft en gramschap uitgegoten /
Soo sal hy sich weer / na de grootheit sijner trouw
En goedertierentheên, ontfermen met berouw.

23.

Want hy en plaagt, noch hy bedroeft doch niet van herten
Des menschen kindren, of hy lust hadd' in hun smerten.
Want dat men alle de gevangene der aard
Verbrijfelt onder sijn snoo voeten soo ontwaard:

24.

Of dat men 't recht eens mans buigt voor het aangesichte
Des Allerhoogsten: dat m' een mensch hier in 't gericht
In twistzaak soo verongelijkt: en sou 't
De Heer niet sien, die 't hert van ieder mensch aan-
schouwt ?

B 5

25. Wie

25.

Wie seit dit wat, het welk geschiedt, soo 't niet de Heer
Beveelt, die alles doet en stiert tot sijner eere?

En gaat niet uit den mont des Allerhoogsten 't qua
En 't goe? Ja alles komt van Hem / 't zy hoe 't ons ga

26.

Wat klaagt een levend mensch dan dus om sijne plage?

Een ieder, soo hy wil met voordeel klagen / klage
Van wegen al sijn groot' en sware sonden meest /
Daar al den jammer lang mee is verdient geweest.

27.

Ja laat ons allegaar onse aberechtse wegen
Wel onderzoeken, en doorsoeken gaan te degen /
En laat ons, met berouw en ongebeinsde boet /
Weerkeeren tot den Heer, en vallen hem te boet.

28.

Laat ons onse herte doch opheffen gaan / mitsgaders
De handen, met gesmeek / als schuldige misdaders /
Tot Godt onse helper / in den hemel, groot en kleen
Genparig seggende; Wy hebben overtreên;

29.

En wederspannig zijn wy t'saam geweest by blagen /
Daarom en hebt gy niet gespaart, maar swaar geslagen.
Gy hebt ons met uw toorn bedekt, tot onsen loon /
En gy hebt ons vervolgt, waar dat wy henen bloon.

30.

Gy hebt ons ja gedoodt, gy hebt uit medelijden
Ons niet verschoont. Gy hebt u met een wolk, ter zijden,
Als met een scheits-muer / gansch bedekt, te wreeet en
gram /

Soo datter geen gebedt tot u meer door en quam.

31.

Tot een uitvaagsel en wechwerpsel, in het midden
Der volkren, hebt gy ons gestelt; daar hielp geen bidden
All' onse vyanden, verheugt in onse smert /
Die hebben tegen ons haar mont wijt opgesperr't

32. De

32.

De vrees en d'open kuil zijn over ons gekomen ;
De lant-verwoesting en verbreking zijn vernomen.
Met waterbeken loopt mijn oog neer om de breuk
Der dochter mijnes volks, en sulck een schoonheits kreuk.

33.

Mijn ooge vliet, en kan van weenen niet ophouden,
Om dat'er geene rust en is voor ons benouwen:
Tot dat de Heer het van den hoogen hemel af
Aanschouw', en 't sie, en wend' ons' overgrootste straf.

34.

Mijn oog, door al den ramp die 'k nu daar mee aanschouwwe/
Doet mijn geboel'ge ziel geduerig moeite en rouwe
En pijnlijk hertseer aan, en schreit van wegen all
De Docht'ren mijner stad, geraakt in ongebal.

35.

Die sonder oorzaak zijn mijn vyanden geworden /
En lang op my / die noit haar eenig leet dee / moer'den /
Die hebben my nu als een vogelken in 't velt
Wel dapperlik gejaagt en onboozsiens versnelt.

36.

Mijn leven hebben sy als in een kuil en groebe
Al uitgeroeit, door dien ik my ter doot bedroebe /
En 't is als of ik nu niet langer weet waar-heen /
Sy hebben al op my geworpen eenen steen.

37.

De felle wat'ren van ellende swommen over
Mijn hooft, ik seide by my selfs / soo arm en pover /
Ik ben gansch afgesneen: Het is met my gedaan /
Als die geen middel sie om mijn verdriet t'ontgaan.

38.

Nochtans ik hebb' uw naam, dien ik in alles eere /
Als uit den ondersten benauwtheits kuil, O Heere,
Sterk aangeroepen: en gy hebt mijn stem gehoort.
Daarom soo bidd' ik u / en baar met smeken voort;

39. Ver-

39.

Verbergt uw oor niet voor mijn suchten, als ik klage /
 Doch voor mijn roepen. Want gy hebt, o Godt / ten dag
 Als ik u aanriep, u genadert, ja gy hebt
 Geseit; En vrees niet meer / op dat gy adem sehept.

40.

Gy hebt getwist de goe twistfaken mijner ziele,
 O Heer, gy hebt verlost mijn leven van 't vernielen.
 De snoo verkeertheit, die men my heeft aangedaan,
 Hebt gy gesien, Heer, richt mijn rechtsaak dan voortaan

41.

Mijn vanden zijn wreet: Gy hebt al hare wrake
 Gesien, hoe heftig dat die tegen my steeds blake.
 Gy hebt gesien all' haar gedachten tegen my,
 Hoe 't tot den gront toe niet dan bitterheit en zy.

42.

O Heer, gy hebt gehoord haar trots en spijtig smaden,
 Waar mee sy t'elkens my soo wrevelig beladen /
 En all' haar kerpgele gedachten tegen my,
 Hoe vol bloetgierigheid haar hert geduerig zy.

43.

Der gener lippen, die met stoute woorden dreigen
 En opstaan tegens my, als waar ik u niet eigen /
 En al haar dichten en quaat stichten tegens my
 Den ganschen dag hebt gy / o Godt / gehoozt / ja gy.

44.

Aanschouwt haar sitten in haar raatbergaderingen /
 En siet haar opstaan om my sel op 't lijf te dzingen /
 Sy dichten liedekens van my / en mijn gequel /
 Ik ben alsoo haar spot / haar sang en snarenspeel.

45.

O Heere, geeft haar, die van my soo schimpig quelen /
 Doch die vergelding weer, dat wy van haar eens spelen
 En singen tot uw lof / ja geeft haar na haar doen /
 Na harer handen werk, soo uittermaten koen.

46. Geef

46.

Geeft haar een deksel en bedwelminge des herten,
Die haar beroobe van dien moet / waar mee s' ons tarten:
Uw vloekt zy over haar, die / u en ons tot hoon /
Schier niet dan bloeken doen; soo krijgen sy haar loon.

47.

Vervolgt sedoch met toorn, en met uw gramschaps donder.
Verdelgts schrikkelik en haastiglik van onder
Den ruimen hemel-boog des Heeren, ja soo wijt
Als sich den hemel strekt / waar in gy Konink zijt.

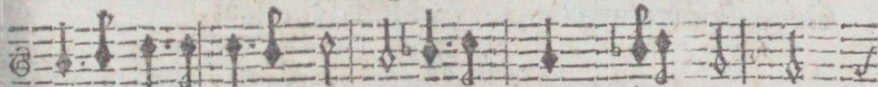
Het Vierde Hooft-deel.

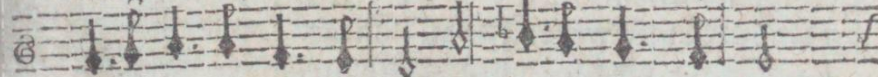
Oe is het schoone gout des

Tempels soo ver-donkert!

Het goede sijne gout verandert daar 't niet flonkert!

Hoe zijn de steenen van het Heiligdom voor-aan

Op alle straten soo ver-worpen, waar wy gaan!

2.

De kost'le kinderen van Zion, eertijts tegen
Fijn gout geschatt, hoe zijns', als sonder heil of zegen /
Den aard'nen flesschen nu gerekent soo gelijk,
Het werk van d'handen eens potbakkers, aard' en slijt!

3. De

3.
De goe zee-kalv'ren zelfs die laten neêr de borsten,
Sy soogen met gemak haar welpen, als se dorsten:
Maar mijns volks dochter is geworden als een wreê,
Gelijk de struiffen in de woesteny alree.

4.
De tong des soogkints kleeft om 's moeders drooge borste,
Aan sijn gehemelte van altegrootten dorste:
De liede kinderkins die eiffchen spijs en broot,
Maar niemant isfer die 't hen mededeyl' in noot.

5.
Die eertijts / vies en kies / meest lekkernyen aten,
Versmachten deerlik nu van honger op de straten:
Die opgetrokken zjhn in weeldzig karimoisijn,
Omhelsen nu den drek, daar s' in gewentelt zjhn.

6.
En d'ongerechtigheit der dochter mijns volks, waarlik,
Is grooter dan de fond' van Sodom, die gebaarlik
In eenen oogeblik wiert omgekeert, en daar
Geen handen arrebeit en hadden over haar.

7.
Ach! haar bysonderste die waren, voor dit bitter /
Alreiner dan de sneeuw, sy waren immers witter
Dan melk: sy waren ja van lichaam rooder dan
Robijnen, gladder dan een schoon saphyr zjhn kan.

8.
Maar nu is haar gedaant van swartigheit verduistert,
Men kent se niet meer op de straten, soo ontluistert:
Haar magre huid kleeft aan haar beendren / heel veroudt
Sy is verdorrt, sy is geworden als een hout.

9.
Gelukkiger zjhn de verslaag'ne van den swaarde
Dan de verslaag'ne van den honger: want op d'aarde
(Laas!) vlieten die daar heen, doorsteken zjnd' om da
Daar geene vruchten zjhn der velden, die men at.

10. Zelfs

10.

Selfs hebben d'handen der barmhert'ge wijven ('k ijsse)
Haar kinderen gekookt : sy zijn haar tot een spijsse
Geworden (dit is meer dan 't scherpste punt eens dolks)
In de verbrekinge der Dochter mijnes volks.

11.

De Heere heeft volbragt sijn grimmigheit volkomen :
Hy heeft nu uitgestort sijns toornes hitt' als stroomen.
End' heeft te Sion aan-gesteken sulki een vyer,
Het welk verteert heeft all' haar fundamenten schier.

12.

Het hadden niet geloofd de Koningen der aarde,
Noch all' d'inwoonderen der werelt, siend' haar waarde/
Dat noch de weerparty en vyant, met sijn slaan/
Sou tot de poorten van Jerusaleem in gaan.

13.

Is om de sonden van haar blypende Propheten,
En om de misdaan van haar Priestren, moet men weten/
Die in haar midden, met een quaat-beraân gemoet/
Vergoten hebben der rechtveerd'gen dierbaar bloet.

14.

Als blinde swerfden' op de straten, met de Grooten/
By waren heel besmet met bloet, dat sy vergoten/
Soo dat men niet kon zijn, noch ergens gaan of staan/
Of daatliik raakte men haar bloed'ge kleedren aan.

15.

By riepen tot hen, Wijkt, want hier is een onreine,
Wijkt, wijkt, en roert niet aan, tot alle groot' en kleine.
Sy zijn ook van haar wech gevlogen sekerlik,
Ja wech gesworven, om t'ontkomen al den schrik.

16.

By seiden onder all' de Heid'nen, die ons hoonen/
By sullen der voortaan niet langer mogen wonen :
Des Heeren aansigt heeft s'al-om verdeylt; voortaan
En sal hyse niet meer aansien : het is gedaan.

17. Sy

17.

Sy hebben niet ge-cert der Priestren aangesichte,
Den Ouden geen gena bewesen in 't gericht.
En noch besweken ons onse oogen, siende na
Onse ydle hulp, helaas te vruchteloos en te spa.

18.

Wy gaapten t'samen met onse gapen, wijt van monde /
Geduerig op een volk, dat niet verlossen konde.
Sy hebben nagespeurt onse gangen op de baan /
Dat wy niet konden op onse eigen straten gaan.

19.

Genadert is onse eindt, vervult zijn onse dagen
Ja doch onse eindt is haast gekomen dooz veel plagen.
't Schijnt / onse vervolgers zijn geweest veel sneller dan
Des hemels Arenden, of wat snel vliegen kan.

20.

Sy hebben hittiglik ons op de hooge bergen,
Of waar wy in een hoek ons dachten te verbergen /
Vervolgt, sy hebben in d'onwoonbere woestijn
Ons lagen na geleit, dat wy gebangen zijn.

21.

Selvs onder neusen aam, des Heeren onvertsaagde
Gefalsde, die / soo 't scheen / na niemants dreigen vragde
Is van de vbanden in hare groeven mee /
Gelijc als onser een / gevangen op der ste.

22.

Ja Godts Gefalsde selvs / van welken wy staag seiden
Wy sullen onder sijn heel hoele schaduw weiden /
En leven onder hem in rust en sekerheit /
Al waren w' onder all' de Heidenen verspreidt.

23.

Weest vroolijk, en verblijdt u nu / gy Dochter Edoms.
Die in 't lant Uz woont: doch de beker van veel weedom
Sal komen ook tot u, gy sult, gelijk 't betaamt /
Gens dronken worden, en ontbloomet met schand'
schaamt.

24. U

24.

Uw ongerechtigheit, daar Godt u om verkleinde /
 Ogy lief Sions kind en Dochter, heeft een einde,
 Welk Godt haast geven sal: Hy sal gewiss'lik u
 Niet meer gevankelijk wech-voeren doen, als nu.

25.

Maar, ô gy Edoms trots' en weelderige Dochter,
 Uw ongerechtigheit, tot noch toe onbesochter /
 Sal hy bezoeken in sijn toorn / uw sonden sal
 Hy klaar ontdekken. So komt hoogmoet booz den val.

Het Vijfde Hoofst-deel.

Edenkt, Heer, wat ons

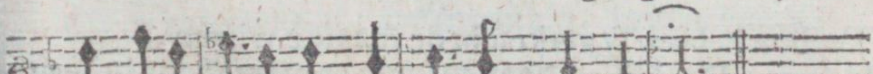
zy geschiedt, aanschouwt het Heere /

En siet eens onsen ramp en smaat aan, om uw eere.

Ons' er-refdeel is tot de vreemdingen gewendt,

En onse huizen tot d'uitlanders daar ontrent.

2.

Wy zijn gansch hulpeloos / als weesen sonder vader,
 En onse moeders zijn als weeuwen allegader.

Ons' water moeten wy voor gelt nu drinken gaan:

Ons' eigen hout komt ons op dieren prijs te staan.

C

3. Ver-

3.
 Vervolging lijdén w' op onf' halsen: zjén wy moede,
 Men laat ons geene rust. Wy hebben d'hant, ten goede /
 Alree d'Egyptenaar en Assyrier, in noot /
 Gegeven, om verzaadt te worden met wat broot.

4.
 Onf' Vaders hebben swaar gesondigt t'haren tijden /
 En sy en zjén niet meer om hier de straf te lijdén /
 En wy, haar sondig zaat / die selfs niet beter deen /
 Wy dragen, t'onser straf / haar ongerechtigheén.

5.
 Ach! knechten heerschen nu / gelijk geweld'ge lieden /
 Met wrevel / over ons, en willen sterk gebieden ;
 En niemant isser, die ons uit haar snoode hant
 Weer rukk'. En is dit niet booz ons een groote schandt:

6.
 Wy moeten onse broot, en wat men daar benebens
 Wan doen heeft / halen met perijkel onses levens,
 Van wegen 't wreede sweert der magere woestijn,
 Onf' lant / dat / heel verwoest / nu soo genoemd mag zjén.

7.
 Onf' hant op 't lijf is swart geworden en bestoben /
 Gelijk van rook en asch een heetgestookten oven,
 (Helaas!) van wegen den geweld'gen storm en strjdt
 Des hongers, dien men met veel moeit en arbeit lijdt.

8.
 Te Sion hebben sy verkracht de fraaiste wijven,
 De jonge Dochters (daar en hielp geen misbaar drijben)
 In Juda's hzabde Steén. De Vorsten van het lant
 Zjén opgehangen door haar-lieder bloed'ge hant.

9.
 De aangesichten selfs der Ouden, d'eer der hzomen /
 Zjén niet ge-eert geweest. Sy hebben wech genomen
 De jongelingen, om te malen, en men dout tot
 De teere jongers boozt / die struik'len onder 't hout.

10. De

Jeremia's Klaag-Lieder.

27

10.

De Oude houden van de poort op met **Gedingen** /
De jongelingen van haar snarenspeel en **singen**.
Al onses herten vreugt houdt op; in **dzoef geschrey**
En treurigheid is nu verandert onse **rey**.

11.

De kroone onses hoofts is **plotslik** afgevallen,
O wee nu onser, dat wy hebben met ons **allen**
Soo swaar gefondigt en gedwaalt zijn van **Godts pade**.
Ach! daarom is onf' hert soo **flaauw** / soo **moe en mat**.

12.

Om dese dingen zijn onf' oogen **eindlik** duister
Geworden, om des **bergs** / bergs Sions wil, **bol luister** /
Die **gansch** verwoest is, daar geen **Godtsdienst** wesen
mag /
Daar nu de vossen **slechts** op loopen al den **dag**.

13.

Gy sitt in eeuwigheit, en **richtt** met uw **gedachte** /
O Heer, uw thron is van **geslachte** tot **geslachte**.
Waarom soudt gy ons **steeds** vergeten? **Waarom doech**
Soudtge ons soo **langen** tijt verlaten? **Help ons noch**.

14.

Bekeert ons, Heer tot u, soo **salen** wy bekeert zijn;
Verneert ons dooz uw **hant** / soo **sullen** wy verneert zijn;
Verandert en vernieuwt onf' **dagen** nu **voortaan** /
Als gy van **oudts** af / soo **meelijdig** / hebt **gedaan**.

15.

Want soudt gy ons, uw **volk** / soo **ganschelik** verwerpen;
Die **bidden** / dat gy ons uw **wetten** in wilt **scherpen**?
Soudt gy dan tegens ons soo **seer** verbolgen zijn?
O neen: Gy **troost** en **helpt** / na **dzoefheit** / **druk** en **pijn**.

Einde der Klaag-Lieder.

C 2

Ge

't GEBEDT onses HEEREN.

Uit Matth. CAP. VI. vers 9--13.

Gepast op dese droevige tijden.

Op de wijze van Psalm 130. Uit de diepten, ô Heere Of;
Wacht auf ihr Christen Alle. Of; Gansch treurig en &c.

I.

Mat. 6. 9. **G** Odt, onse lieve Vader /
Psalm. 103. **D**ie in de hem'elen zijt /
v. 19.
2 Tim. 3. 12 En ons nu allegader
Heb. 12. Als kinderen kastijdt;
5-10. Ei, slaat eens weer uw oogen
2 Chon. Van uwen hemel neêr,
6. 20.
Jes. 60. 15. Met vaderlijk meedogen,
16. En straft soo sterk niet meer.
Ps. 103. 33.
Jer. 10. 24.

2.

Soudt gy ons laten steken
Klaagl. 5. In treurigheid en noot,
10.
Jer. 31. 20. Uw Vaderhert moet breken,
Klaag. 3. 23. Uw liefd' is al te groot.
Psalm. 65. 7. 't Ontbreekt u ook aan macht niet,
Psalm. 2. 4. Die in den hemel woont.
Handl. 17. Verfmaadt dan uw geslacht niet,
28. Al heeft het u gehoont.
1 Sam. 2. 3.

3.

Matth. 6. **G**eheligt en verheven
v. 9. **W**erd' uwen Naam voortaan,
Matth. 5. Door ons en onse leven,
16. Hoe 't ons dan ook mag gaan.
Luc. 10. 19. Laat ons geen leet soo deeren,
Amos 2. 7. Dat wy daarom uw naam
Oit roekeloos onteeren,
Of doen 't geen niet betaam.

4. **W**

4.
Uw Koninkrijke come,
 Regeert ons, door uw Geest
 En woort, dat alle vrome
 U volgen onbevreesft.
 Bedwingt die u bestrijden,
 Breekt Satans toorn, die nu,
 In dese laatste tijden,
 Soo groot is dat men gruw.

5.
Wat ons uw mont gebiede
 Te lijden of te doen,
Uw heil'ge will' geschiede.
 Uw recht is goet den goen.
 Hoe ook de werelt wemel,
 Ons' yver brand' als vier,
Gelyk sterk in den hemel /
Soo ook op aarden hier.

6.
Voort 't lichaam geeft ons heden
Ons dagelyksche broot.
 Belogt uw naakte leden,
 En spijst s' in hongers noot.
 Verleent een drooge bete
 Met vreed', op dat uw volk
 Niet meer met kommer ete,
 Om d'oorlogs duistere wolk.

7.
En / soo gy niet kont dulden
 De sonden, die 't ons doen,
Vergeeft ons onse schulden /
 En neemt uw Soon ten soen.
 Laat doch u toorn bedaren.
 Vergeeft, gelyk ook wy
Al onse schuldenaren
Vergeben op een ry.

C 3

Matth. 6.
 b. 10.
 Rom. 14. 17.
 Matth. 13.
 19.
 Jos. 14. 14.
 Jes. 37. 29.
 Openb. 12.
 12.
 2 Tim. 3. 2.

Jeru. 11. 4.
 1 Pet. 4. 19.
 Matth. 6. 10.
 Psal. 1 19.
 39.

Hoogl. 8. 9.
 Matth. 6.
 10.

Matth. 6.
 11.
 1 Cor. 4. 11.
 Psal. 33. 19.
 Spreuk 17.
 1.
 Ezech. 12.
 19.
 Zephan. 1.
 15.

Habak. 1. 13.
 Klaagl. 3.
 39. 42.
 Matth. 6. 12.
 Rom. 3. 25.
 Dan. 9. 16.
 Matth. 6.
 12.
 Matth. 18.
 35.

8. En/

- 1 Pet. 5. 8. **En/** mits de snoed partyen
Van onse ziel sterk woên,
Jud. 6. 24. **Soo** wilt ons, tegen 't glyen,
Door uwe macht behoên:
Matt. 6. 13. **Leidt ons/** ten schimp der loosen,
Niet in versoeking / maar
Verlost ons van den boosen /
Eph. 9. 12. **En** sijn geweld'ge schaar.

- Psal. 79. 9. **Op** dat uw glori blijke,
Psal. 65. 3. **Soo** hoort uw volks gebeên,
Matt. 6. 13. **Want** uw'is 't Koninkrijke /
Openb. 1. 6. **En** al de kracht alleen,
en 19. 1. **Uw** is de overwinning;
1 Chron. 29. 11. **En** al de heerlijkheit
Psal 33. 11. **Is** door uw raatverfinning,
Tot in der eeuwigheit.

- 1 Cor. 14. 16. **Wy** seggen altesamen
Rom. 15. 6. **Uit** eenen mont, alreê,
Matt. 6. 13. **Op** dit vertrouwen, **Amen /**
Joh. 16. 23. **'t** Sal gaan na onse beê.
1 Tim 2. 5. **Uw** Soon, die zelfs in 't midden
1 Joh. 2. 1/2. **Komt** voor uw aanschijn treên,
Matt. 6. 9. **Heeft** ons soo leeren bidden.
Joh. 11. 24. **Hoort** hem dan in sijn reên.

Ootmoedigheits betuiging,

Of; Uitbreiding over den CXXXI sten

P S A L M.

Op de Wijse van PsALM 24. *De aard is onses Godts.*Of; PsALM 113. *Gy kinderen, die den Heer dient vry.*

O Heer / mijn hert en is in my,
 Gelijk gy weet, door hoovaardy,
 Door Waan of trotsheit, niet verheben /
 Noch mijne oogen zijn niet hoog.

Ik weet hoe weinigh ik vermoog,
 En wil daarom ootmoedig leven.

2. Ook hebb' ik niet gewandelt / Heer,
 Noch ingedrongen, al te veer,
 In donker of verborgen dingen /
 My al te groot / te swaar en hoog,
 En al te wonderlijk in 't oog

Voor my geringste der geringen.

3. Soo 'k mijne ziel niet hebb' geset
 En stil gehouden / na uw wet,
 Als een gespeent kind by sijn moeder /
 Dat immers noit sich selfs iet acht,
 Maar alles van sijn moeder wacht,
 Vervolg' de Nijdt my vry verwoeder.

4. Mijn ziel is / soo als ik bely,
 Als een gespeen jong kind in my
 Israël hoop ook op den Heere /
 Eenvoudig, sonder trotsch beleid,
 Van nu aan tot in eeuwigheit /
 En geev' ootmoedig hem all' eere.

PROPHETISCHE LOFSANG

DER CHRISTENEN

Voor de Verloffing haar in Christo
bewezen.

JES. CAP. XII.

| Men kan 't singen als de *KL AAG-LIEDEREN*.

- I, **I**k dank u / Heer mijn Godt, dat gy op my voordesen
Wel toornig zijt geweest: maar uw toorn / geresen
Uit mijner sonden schult, is van my afgekeert /
En gy vertroost my nu, mits mijn elend' u deert.
2. Siet Godt is selfs mijn heil / ik sal hier op vertrouwen
En vreesen niet / maar steeds op hem mijn hoope bouwen
Want mijne sterkte en Psalm is selfs de Heere Heer /
En hy is my tot heil geworden t'lijner eer.
3. Sa, dankt den Heere / roept sijn naam aan / maakt nu
onder
De volkeren sijn daan bekend: vermelt al 't wonder,
By 't verre na-geslacht, dat sijn geduchte Naam
Verhoogt is / soo dat hem den lof alleen betaam.
4. Psalm singt den Heer / laat stem en snaren lieflik klingen
Want hy heeft heerlijke en voortreffelijke dingen
Gedaan na sijn beloft en woort, dat snellik rent,
Sulks zy doch op de gansche aardt bodem nu bekend.
5. Ei, juicht en singt seer blijd' en vrolijk in den Heere,
O gy inwoonderse van Zion / roemt sijn eere:
Want siet, de Heer'ge Godt Israels / die uw noodt
Tot al sijn weldaan, is in 't midden van u groot.

Blyd.

Blyde Triumphe der Kerke Godts
 Om 't gieraat der ware Gerechtigheit.

JES. CAP. LXI. vers 10. 11.

Op de wijze van *Psalm 63. Godt regeert &c. Of; Psalm 85. Gy zyt, Heer, met uw volk &c. 2. verlen voor 1.*

Of (soo men 't laatste regeltje van elk vers twee-
 maal singt) op de wijze van *Psalm 124. Men
 mag nu wel &c. Of als d' Engelsche For-
 tuin: Al wat men hier in dese werelt siet.*

Of als onse Gesang; *Uw mont, ô
 Heer, is enkel soetigheyt.*

I.

I Ik bent seer blyd' en vryloos in den Heer/
 In mynen Godt verheugt mijn ziel haar seer,
 Want hy heeft met de kleedren en 't gewaat
 Des heils my zelfs bekleedt in overdaadt.

2. Den mantel der gerechtigheit heeft hy
 My omgedaan / ik blink in rijk gesmy:

Gelyk als sich een Bruid'gom / groot van staat,
 Op 't Schoonst verciert met Priesterlyk tieraat.

3. En als een Bruidt / wiens trouwdag wordt geviert,
 Met al haar schoon gereetschap haar verciert.

Want siet, gelyk de aard' op 's Heeren woort,
 Ter rechter tijt brengh hare spruite voort;

4. En soo gelyk een hof / in overvloet,
 't Geen in hem is gesaait / uitspruiten doet /
 Sal Godt voort all de volken in sijn hof,
 Uitspruiten doen gerechtigheit en lof.

TRIUMPHE der KERKE
Over hare Viandinne.

MICH. Cap. VII. vers 7--10.

Op de wijze als de KLAAG-LIEDEREN.

1.
Ik Sal uitsien na den Heer; ik sal / vol hope / wachten
Slegts op den Godt mijns heils: Mijn God / tot wien
mijn klagten
Gedurig opgaan, sal my hoozen na mijn sin.
Derblijdt u ober my niet / o mijn byandin.

2.
Wanneer ik deerlik ben gevallen in elende,
Sal ik weer opstaan / mits my Godt set over-ende
Als ik in duysternis geseten wesen sal /
Sal my de Heer een licht zijn in mijn ongeval.

3.
Ik sal met lijdtsaamheit des Heeren gramschap dragen;
Want tegen hem hebb' ik gesondigt all mijn dagen:
Tot dat hy mynen twist eens twist' / en selfs mijn rech-
Aitvoert tegen mijn party, die my bevegt.

4.
Hy sal my aan het licht uithyngen; 'k Sal haast rust sien:
Van sijn gerechtigheit en heil sal ik mijn lust sien.
En mijne byandin sal 't sien met herteleet,
En schaamt en smaet sal haar bedeliken als een kleedt.

5.
Die stoutlik tot my seit; Waar is de Heer uw Godt nu?
Mijn oogen sullen aan haar sien Godts wraak; Sy spot nu;
Maar tot bertreding false nu haast worden / ja
Als sijn der straten / door des Heeren ongenâ.

't HE-

HEMELSCH HALLELUJA

Over de Bruiloft des Lams.

OPENB. Cap. XIX. vers 6. 7. 8.

Op de wijze van de 10. Geboden; Hest op uw hert &c. | Of;
Soo Christelijke jongelingen.

1.

Halleluja in 's Hemels wooning:
Want fiet, de Heer d' Almacht'ge Godt
heeft in sijn Rijk geheerscht als Koning /
En maakt des vyants rijk tot spot.

2.

Laat ons dan blijde zijn en blijven,
Beglanst van sijne Majesteit,
En schroomloos volle vzeugt bedrijven /
En geben hem de heerlikheit.

3.

Dant fiet, de Bruiloft is gekomen
Des Lams; en sijn verkoren Bruit,
sijn wijf / heeft gierlijk tot de zoomen,
Haar selb' bereidt. Haar rouw is uit.

4.

En haar is uit genâ gegeven /
Dat sy met rein en blinkend sijn
in kostlijk lijnwaat / al haar leven,
Bekleet word' / als met Sonne-schijn.

5.

Dant dit sijn lijnwaat / daar wy heden
Van singen, zijn der heil'gen, ja
der heiligen rechtveerdigheden.
Halleluja. Halleluja.

VREUG.

VREUGDESANG,

Om de Ziele los van ydelheit en aardsche moeilijkheden, tot Christus en den Hemel te verheffen.

Op de wijze; Uitverkoren lam, liefste lief vol waarde

I.

Matth. 9. **C**hristen ziel / schept moet.

2/22.

1 Pet. 3. 13/

14.

Psal. 23. 1. Blijft maar God uw goet.

Psal ag. 3. 22.

Hebr. 12.

11.

Geen vzeugt en schijnt te wesen /

Geeft sy doch na desen

Soete vzeucht.

Spr. 17.

v. 3.

1. Pet. 1. 7.

1. Pet. 43.

vers 2.

Godt beproeft ons hier :

Zijt gy gout bebonden /

Ei / gy wordt dooz 't vier

Dan niet verflonden /

Jes. 48. v. 10

Spr. 25. v. 4.

Ezec. 24. 11.

12.

Maar geklaart te meer

Dan den troost en smeer

Der sonden.

2.

Luc. 21. 28.

Pred. 1. 14.

Hest uw hert om-hoog /

Maarom u t' ontruffen

In dees' aardsche kusten

Math. 4. 8.

1 Coz. 7. 31.

Spruik. 23.

5.

En haar hozt verhoog ?

Wat sou sich hier

Uw finlikheit vergapen

Immer op 't geschapen ?

Hout u fier.

1 Coz. 16. 13.

Joan. 14. 2.

Handl. 7. 56.

Luc. 9. 23.

Jes. 40. 31.

't Hemelrijk / uw huis /

Staat booz u al open /

Daar gy / onder 't kruis /

Moet henen lopen /

Als de werelt leit
In haar ydelheit
Versopen.

3.

Jesus gaat voor-aan:
Wilt dan met behagen
Hem het kruis na-dragen/
Op des lebens baan.
Die sich alleen
In hem soeckit te vermaken/
Is in all sijn saken
Wel te vreen.
Sendt uw hert voor-uit/
Na de schoone zalen/
Daar de Hemelbruidt
By hem sal pzalen/
En/ na al haar smert/
Haar besweken hert
Ophalen.

4.

Vacht een kleine tijt;
Na uw kort bedroeben
Sal hy niet verdoeben.
Daarom zijt verblijdt.
Na hy komt haest/
Dus siet hem vast te moete/
Het geloob' en boete/
Onberbaast.
Crecht my doch/ ô Heer/
Om/ in al mijn leven/
Dag by dag al meer/
Na u te streben/
Die my d' eere kroon
Sunstig tot een loon
Sult geben.

37

Joan. 2. 15.
16/17.

Heb. 12. 2.
2 Cor. 12. 10.
Matt. 16.
24.
Psal. 16. 11.
Psal. 4. 8. 9.
Psal. 37. 4.

Matt. 6. 20/
21.
Psal. 45. 10.
14/15/16.

Joan. 16. 21.
21.

Heb. 10. 37.
1 Pet. 1. 6.
Habak. 23.
Phil. 4. 4.
Openb. 22.
12.
Luc. 21. 28.
Marc. 1. 15.
Joan. 14.
27/28.
Hoogl. 1. 4.
Luc. 1. 75.
2 Cor. 4. 15.
Psal. 36. 2/
9.
2 Tim. 4.
vers 8.

B E D E

B E D E - Z A N G

Voor onse

K R Y G S - M A C H T E N .

Op de wijze : *Wilhelmus van Nassouwe.*

Psal. 20. 6. 1. **W** **A** steken in uw Name
De vaandels op / **O** Godt /
Enbidden u alt'same /

Psal. 25. 2/3. Laat ons niet zijn bespot ;
Maar laatse schaamroot worden
Die trouw'loos sonder reën /

Ies. 8. 9. Hpt hoogmoet sig omgozden
Om ons op 't hooft te treën.

2. **O** Heere der heyrkrachten /
Exod. 15. 3. **G** **p** / die een Krijgsmān zijt /
Ies. 40. 15. **B** **p** wien all' 's werelts machten
Geacht zijn als een myt /

Psal. 60. 12. Trekt doch met ons ten strijde /
En zijt en blijft boorzaan

2Chr. 20. 17. In gunst aan onse zijde /
En als ons' Hooft booz-aan.

Ies. 14. 8.
Zach. 2. 5. 3. **J** **a** / Israëls verwachting /
Zijt ons / uw eygendom /
B **p** u soo hoog in achting /
Een vier'ge muur rondom.
Help soo uw liebe knechten /
Dat peder sie / dat wy

Richt. 5. 24.
Psal. 1. 3. **A** **l**s van den hemel bechten /
En al ons doen gedp.

4. Bewijst uw liefd' en trouwe
Meest aan dien jongen Helt /
WILHELMUS van **NASSOUWE**,
Die booz ons trekt te veldt.

W

Wilt gy hem hulpe senden /
 Als uyt uw heiligdom /
 Dat hem uw Engle-benden
 Beschutten om end' om.

Psal. 20. 3.

5. Laats' ober hem sterk waken /
 Op dat geen moodsche liën
 Oit uw Gesalsden naken.
 Doet hem 't gebaar ontblien.

Matth. 27.
Psal. 34. 8.

Uw hant / o Opper-heere /
 Leer strijden sijne hant /
 Meest booz uw eer' en leere /
 Dooz Kerck en Vaderlant.

Psal. 91. 11. 12.

Psal. 105. 11.

Psal. 144. 1.

6. Sterkt rupters en soldaten /
 Op datze noit den moet
 Bloohertig vallen laten /
 Al kosten 't ook haar bloet.

2 Chr. 32. 7.

Geeft onse weerpартыен /
 Die / onbesupst te been /
 Uw erfdeel fel bestryen /
 Een schrik dooz al haar leën.

Jer. 8. 6.

Heb. 26. 36.

7. Helpt gy ons uyt benaubwen /
 Want 's menschen heil is niet.
 Wy sullen nooit verflaubwen /
 So gy ons hulpe biedt.

Psal. 60. 13.

De vanden zijn t' same
 Op paart en wagens trots :
 Wy juychen in uw name /
 O stercke zielen rots.

Psal. 20. 8.

Psal. 18. 3.

8. Wie sal of kan ons schaden /
 Als gy ons wilt behoen ?
 Wy sullen kloeke daden
 In u alleene doen ;

Rom. 8. 31.

Psal. 60. 14.

En onse weerpартыders
 Sult gy / o Godt / vertreen /

Die

Die dooz ulw Naams belijders
Van ouds af hebt gestreen.

Num. 10. 35. 9. Saat op / dooz ulw vermogen /
Legt eer in dooz ulw magt /
Ies. 33. 10. Dat wy ulw Naam verhogen /
Psal. 34. 4. En roemen dag en nacht.
Ps. 118. 15. Laat in de tent der byzomen /
Dooz ulwe Majestept /
Een stem des iuychens komen
Tot in der eeuwighept.

A M E N.

Jerem. Cap. IX. vers. 17, 18.

Soo seyt de HEERE der beyrscharen, Merkt daar op, ende roepet klaag-vrouwen, datse komen: ende sendet hen en na wyse [vrouwen,] datse komen,

Ende haesten, ende een Wee-klage over ons opheffen: dat on ooggen van tranen nederdalen, ende onse ooggen-leden van wat vlieten.

Ezech. II. vers. 9, 10.

Doe sag ik, ende fiet, daar was een handt tot my uytgesteken, ende fiet, daar in was de rolle eenes boeks.

Ende hy spreydde die voor mijn aangesichte uyt; ende sy was bescreven voor, ende achter: ende daar in waren geschrevene Klaag-liederen, Suchtinge, ende Wee.

Luc. VII. vers 31, 32.

Ende de Heer seyde, By wien sal ik dan de menschen van dat geslachte vergelyken? ende wien zyn sy gelyk?

Sy zyn gelyk de kinderen, die op de merkt sitten, ende ma kanden toeroepen ende seggen, Wy hebben u op de fluyt gespeelt, ende gy en hebt niet gedanst: Wy hebben u Klaag-lieden gesongen, ende gy en hebt niet geweent.